

Radni list za učenike 6.1

Milanov izbor

Milan samo što nije krenuo u školu kad je otac ušao u kuhinju.

„Milane, danas bi stvarno trebalo da mi pomogneš na njivi. Možeš li da ne ideš u školu i da ostaneš kući? Usjevi će propasti ako ih još malo ostavimo.“

Milanu to nije bilo drago.

„Tata, danas moram da idem u školu“, rekao je, „danas je prvi sastanak vijeća učenika, a mene su izabrali za jednog od predstavnika osmog razreda.“

„Ali nijesi i jedini, je li tako,“ kazao je otac, „nije važno i da ne odeš. Zar nema još nekih predstavnika osmog razreda?“

„Ima, ali ću ako ne odem iznevjeriti one koji su me izabrali. Pored toga, danas imamo čas biologije, a ja ne želim da ga propustim. Moram položiti sve testove ako želim da se upišem na fakultet.“

Milanov otac je nezadovoljno gundao.

„Pričaš o odlasku na fakultet kao da tvoja porodica nije bitna. Kako ne vidiš da nam trebaš kod kuće. Kako ćeš nam pomoći time što ćeš otići od kuće na studije? I gdje ćeš onda kad završiš fakultet? Malo je vjerovatno da ćeš se vratiti ovdje, to je sigurno.“

„Trebalo bi da ti bude drago što želim da nešto postignem u životu,“ Milan je ljutito povikao, „za razliku od većine dječaka ovdje. Oni nijesu nimalo ambiciozni. Na kraju će završiti isto kao i njihovi očevi.“

„A šta je loše u tome ako čovjek poštuje starije generacije,“ odgovorio je otac, koji je postajao sve ljubi. „Muka mi je od sve te silne moderne priče o obrazovanju. Čini mi se da ste zaboravili neke stare vrijednosti kad smo se svi zalagali jedni za druge. Vi samo sebe gledate.“

Milan je uzdahnuo. Sve je to već čuo.

„Tata, ako dobijem dobar posao neću ja zaboraviti ni na tebe ni na porodicu. Kako ti takvo nešto pada na pamet? Da li stvarno hoćeš da napustim školu i ne postignem ono što znam da mogu? Svi mi nastavnici kažu da bih mogao postati dobar naučnik. Možda ću jednog dana da otkrijem nešto što će pomoći svim ljudima na svijetu.“

Otac je lupio šakom po stolu.

„Ti prije svega imaš obaveze prema porodici i ovoj zajednici, naročito u ovim teškim vremenima. A ti samo maštaš. Nije te briga za stvarni život.“

Te su riječi Milana povrijedile, ali to nije želio da pokaže. Nekoliko trenutaka netremice je gledao u oca, čutke mu prkoseći. Nakon toga se otac okrenuo i izišao iz kuće, zalupivši vratima za sobom.

Milan je sjeo i uzdahnuo. Razmislivši nekoliko trenutaka, odlučio je šta da radi. Uzeo je svari za školu i pošao prema vratima. Potom se zaustavio, uzeo komad papira i sjeo da napiše poruku ocu. Bilo je to nešto najteže što je dotad morao da uradi.